

Una dama de Montmartre

A l'estiu de 1880 un misteriós esdeveniment sacsejà la tranquil·la vida del barri parisenc de Montmartre. Havia mort Madame Francine de Guault, una jove i bonica dama de cabells negres, pertanyent a l'aristocràcia. Es murmurava que el seu marit l'havia enverinat per quedar-se la seva luxosa mansió i també es deia que ell s'havia suïcidat perquè la culpabilitat el devorava lentament.

A l'any 1882 aparegué una noia amb el nom de Giselle du Leup, la qual també era una rica aristòcrata. Tot seguit comprà la vella casa i s'instal·là allà amb els seus majordoms. En aquell moment semblaren dos fets aïllats, però els ciutadants es fixaren quan la veieren fer passejades per París. Físicament era com la difunta Francine. Aviat un periodista s'encarregà de cercar en hemeroteques, vells diaris i revistes. També entre aquests esdeveniments la premsa comentava que el doctor anglès Tucker realitzava experiments amb verins i electricitat per retornar la vida als animals morts. Un detectiu parlava amb els treballadors del cementiri i confessaven que portaven el cos sense vida a la cambra on treballava el professor. No se'n sabia res, ja que un pietós incendi cremà el lloc i les seves notes. Molta gent s'atrevia a dir que la difunta i ella eren la mateixa persona i que era reviscuda pels verins i l'electricitat. Tucker morí a la cel·la

d'un manicomi mentre afirmava això. El periodista i el detectiu es presentaren amb informes a la mansió de la noia.

—Sí, cavallers. És el nostre secret —deia Giselle—. Si vos-
tès parlen, tindríem seriosos problemes.

Els amants de Giselle du Leup

En els anys posteriors a 1882 les millors festes entre l'aristocràcia francesa se celebraven a la luxosa mansió de Madame Giselle du Leup, d'origen i passat misteriosos. Champagne, caviar i pastissos desfilaven per les diferents cambres de la llibertina noia d'una bellesa inimaginable. Sense cap compromís prenia qualsevol home com a amant per uns dies. Al barri de Montmartre, on es trobava la seva casa, era motiu de murmuracions, perquè dies després l'amic moria d'una enigmàtica manera. Semblava enverinat quan el seu respectiu familiar mai l'havia posat res a la seva beguda.

Giselle tenia dubtes i visitava el doctor alemany Hans Friggen qui, avançat per a la seva època, demanava anàlisis de sang i altres proves. El metge era tan eficient com discret i aviat deia el seu diagnòstic. La sang es trobava intoxicada. Els glòbuls blancs i vermells eren perillosos i un petó o relacions íntimes podien arrossegar l'amant a la Mort, ja que ella encomanava allò. La dama de Montmartre confià en el seu doctor i explicà el seu origen. Un boig científic la va fer tornar de la tomba amb verins i electricitat.

—Només us queda prendre un antídoto hores abans de conèixer un home —contestava el doctor davant la noia mentre restava bocabadat pel misteriós cas.

El temps no es detenia mai. La noia amb part del seu servei va prendre el tren Orient Express i es dirigí a la Rússia tsarista, ja que allà vivia Rasputin, nomenat també el «monjo boig». Murmuraven que tenia remeis per a aquestes malalties. A la seva cabana de l'estepa trobà els corresponents antídots.

Davant del tsar!

Giselle du Leup, bonica noia de l'aristocràcia francesa del segle XIX, viatjava al tren Orient Express a través d'una Europa sacsejada per l'atmosfera bèl·lica. L'objectiu era el turisme, però al seu compartiment recordava els papers del seu metge de confiança. Era renascuda per verins i electricitat i la seva sang contaminava els homes propers a ella, que morien intoxicats. Només Rasputin, conegut com el «monjo boig» tenia el remei. El tren arribà a l'estació de Sant Petersburg i s'allotjà a un bon hotel. Amb el seu majordom llogà una troika i es dirigí a les nevades estepes.

Giselle es presentà davant de l'home influent de la família Romanov. Era alt, corpulent, amb abundant barba. Ja havia estat avisat per ella amb un telegrama feia dies i tenia preparats els flascons que havia de prendre hores abans de tenir relacions íntimes. Giselle dipositava damunt de la taula un munt de rubles, però en aquell moment irrompia un missatger, que portava una carta amb el segell imperial. La delicada salut de l'hereu es ressentia i es dirigien a Sant Petersburg amb la troika de la noia. Presentada al palau, va veure els angoixats familiars i comprovà que amb el magnetisme dels seus ulls, Rasputin curava el nen en hores.

La noia fou convidada per Nicolàs II uns dies. Murmuraven que la volia com a amant. També el monjo i un tercer

personatge, el príncep Yussupov, la desitjaven. Anys després, el noble assassinaria Rasputin, però Giselle marxaria abans de Rússia, ja que no volia problemes. En aquella mansió de Montmartre continuaren les sumptuoses festes i la disbauxa a la nit. Sortosament amb antidots ella va veure que els seus amants no morien.

Perill en los Andes

Madame Giselle du Leup, aristòcrata del barri de Montmartre a la segona meitat de segle XIX, fou convidada a una cacera de guineus prop de la Borgonya. Participà i, sota el so de petites trompetes, els genets cavalcaren per capturar la presa del camp. Després, un dinar. Aleshores parlà amb ella el vell duc Pierre du Hurac. El tema era important, ja que a la següent tarda va ser citat a la mansió de la dama. L'ancià es trobava arruïnat per celebrar moltes festes de champagne i caviar que li fessin oblidar el seu veritable problema: recuperar la seva filla Miriam, que desaparegué a la serralada de los Andes feia anys. Necessitava diners per a l'expedició i Giselle s'oferia a canvi d'anar amb ell.

Transcorregueren setmanes i un reduït grup d'exploradors s'endinsà pels congosts de les retallades muntanyes. Descansaven una nit, però els nadius tenien molta por. Al matí foren capturats pels indis Okiowes. A l'enfrontament els expedicionaris caigueren sota les seves llances i només quedaren vius la noia i el vell. Tot seguit eren portats al poblat d'un replà, després de moltes hores de camí, i allà el bruixot deia que els futurs sacrificats eren una qüestió de la seva deessa. Els traslladaven a una cabana on, bocabadats, van veure que l'esmentada deessa... era la mateixa Miriam en un estat momificat i asse-

guda sobre una cadira de pedra! Se sentia una llunyana veu, la qual deia que havien de ser cremats. Els furiosos Okiowes lligaren els presoners a uns pals i amuntegaren llenya als seus peus. Afortunadament per a Giselle, mentre el vell es consumia per les flames i horribles crits, ella trencava les cordes i fugia de la cerimònia. Ara quedava sobreviure a les muntanyes.